

Trojice

Heiden

podzim myslí nade mnou větve jsou bez listí
trpká sousta hltám ze země teskně tmavé
černé hroty trní dotykem svým nezjistím
a po sté projdu po nich ve světle mihotavém (sebeklam)
v pavučinách úvah světem lidí protkaných
naivní je hledat původ osudových ran
a trhajíc listy z kronik hustě popsaných
matně hledím nazpět do projasněných rán (apatie)
šedé ostří kreslí šarlatově rudou mapu
za oknem deštivý den popelem zmámený
je tohle místo pro mě? proč svůj dech vnímám napůl?
před tribunálem mlčky za život souzený (pochybnost)